

Sprawa C-752/22**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

9 grudnia 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Korkein hallinto-oikeus (najwyższy sąd administracyjny, Finlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 grudnia 2022 r.

Skarżący:

EP

Uczestnik:

Maahanmuuttovirasto (urząd ds. imigracji)

KORKEIN HALLINTO-OIKEUS Postanowienie tymczasowe [...]

[...]

Przedmiot postępowania głównego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)

[...]

Przedmiot postępowania i stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia

- 1 Skarżący jest obywatelem Federacji Rosyjskiej i przedstawił paszport Federacji Rosyjskiej ważny do dnia 26 grudnia 2024 r. Skarżący posiada zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydane przez Estonię na okres od dnia 12 lipca 2019 r. do dnia 12 lipca 2024 r.

- 2 Skarżący został już wydalony z Finlandii do Estonii w dniu 9 lutego 2017 r. Wówczas nałożono na niego – dotyczący Finlandii – dwuletni zakaz wjazdu na okres od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia 7 lutego 2019 r. Następnie skarżący został ponownie wydalony z Finlandii do Estonii w dniu 16 marca 2017 r. i ponownie w dniu 26 listopada 2018 r., w związku z czym nałożono na niego – dotyczący Finlandii – dwuletni zakaz wjazdu na okres od dnia 27 listopada 2018 r. do dnia 27 listopada 2020 r. Przed obecnie rozpatrywaną sprawą w dniu 8 lipca 2019 r. skarżący został po raz kolejny wydalony z Finlandii do Estonii i nałożono na niego – dotyczący Finlandii – czteroletni zakaz wjazdu na okres od dnia 8 lipca 2019 r. do dnia 8 lipca 2023 r. Skarżący ponownie znalazł się w Finlandii w dniu 16 listopada 2019 r.
- 3 Skarżący został w Finlandii skazany na grzywny za dwa przestępstwa z ustawy o cudzoziemcach¹ na 80 dni pozbawienia wolności w zawieszeniu za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i prowadzenie pojazdu bez prawa jazdy oraz na grzywnę za naruszenie zakazu wjazdu. Skarżący był również podejrzany o kradzież kwalifikowaną, złamanie zakazu wjazdu, fałszerstwo, podanie fałszywego nazwiska w dwóch przypadkach, prowadzenie pojazdu bez prawa jazdy w dwóch przypadkach oraz prowadzenie w stanie nietrzeźwości.²
- 4 Na przesłuchaniu w dniu 18 listopada 2019 r. dotyczącym obecnie rozpatrywanego wydalenia, skarżący oświadczył, że sprzeciwia się wydaleniu do Federacji Rosyjskiej. Z drugiej strony nie sprzeciwił się wydaleniu do kraju miejsca zamieszkania – Estonii. Skarżący podał, że czasowo przebywa w Finlandii, jak również pracuje w Finlandii w dwóch przedsiębiorstwach. Z jego zeznań wynika, że skarżący nie ma innych związków z Finlandią. Skarżący podał, że jego małoletnie dziecko mieszka z jego byłą partnerką w Estonii.
- 5 Zaskarżoną decyzją z dnia 19 listopada 2019 r. Maahanmuuttovirasto (urząd ds. imigracji) wydalili skarżącego do jego kraju ojczystego, Federacji Rosyjskiej, uzasadniając to między innymi tym, że skarżący stanowi zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego. Maahanmuuttovirasto nałożył na skarżącego zakaz wjazdu do strefy Schengen na okres czterech lat od dnia jego wyjazdu z tej strefy. Jak wynika z decyzji Maahanmuuttovirasto, skarżący nie przedstawił dowodów na istnienie swoich powiązań rodzinnych w Estonii. Nie posiada on również zezwolenia na pobyt uprawniającego go do pracy w Finlandii.
- 6 Tego samego dnia Maahanmuuttovirasto rozpoczął konsultacje z Estonią w sprawie ewentualnego cofnięcia zezwolenia na pobyt. W dniu 9 grudnia 2019 r. Estonia poinformowała, że zezwolenie na pobyt skarżącego nie zostanie cofnięte. W dniu 9 grudnia 2019 roku Maahanmuuttovirasto zmienił skarżącemu zakaz wjazdu w ten sposób, że dotyczy on Finlandii. Skarżący został deportowany do Federacji Rosyjskiej w dniu 24 marca 2020 r. Następnie w dniach 8 sierpnia

¹ [...].

² [...].

2020 r. i 16 listopada 2020 r. został wydany do Estonii, po ponownym wjeździe do Finlandii.

- 7 Zaskarżonym orzeczeniem Helsingin hallinto-oikeus (sąd administracyjny w Helsinkach) oddalił skargę skarżącego od decyzji Maahanmuuttovirasto z dnia 19 listopada 2019 r.
- 8 Skarżący zwrócił się do Korkein hallinto-oikeus (najwyższego sądu administracyjnego) o dopuszczenie jego środka odwoławczego, a w swojej skardze wniósł o uchylenie orzeczenia Hallinto-oikeus i przekazanie sprawy Maahanmuuttovirasto do ponownego rozpoznania.

Istotne argumenty stron

- 9 W swojej skardze do Korkein hallinto-oikeus skarżący podnosi, że wcześniej był trzykrotnie wydany z Finlandii do Estonii, gdzie mieszkał prawie całe życie i gdzie uzyskał zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE. W Estonii ma partnerkę, małoletnie dziecko i pracę. Jego wydalenie do kraju, którego jest obywatelem – Federacji Rosyjskiej – oraz zakaz wjazdu do całej strefy Schengen wpływają negatywnie na utrzymanie więzi, które posiada w Estonii. Nie ma żadnych powiązań z krajem, którego jest obywatelem. Skarżący sprzeciwił się wydaleniu do kraju, którego jest obywatelem i zakazowi wjazdu do całej strefy Schengen. Zakaz wjazdu nałożony na całą strefę Schengen uniemożliwił mu powrót do Estonii. Decyzja Maahanmuuttovirasto była od początku wadliwa. Błędu tego nie naprawiła zmiana przez Maahanmuuttovirasto zakazu wjazdu w dniu 9 grudnia 2019 r., w ten sposób, że dotyczy on Finlandii.
- 10 Maahanmuuttovirasto stwierdził przed Korkein hallinto-oikeus, że powiązania skarżącego z Estonią, co do których skarżący przedstawił sprzeczne informacje na różnych etapach postępowania, nie zostały ocenione na podstawie dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (2003/109/WE), ponieważ dyrektywa ta nie została zastosowana w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 3 tej dyrektywy stosuje się ją do obywateli państw trzecich legalnie zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego. Dyrektywa nie zawiera odrębnej definicji legalnego zamieszkania. Jeżeli zamieszkanie obywatela państwa trzeciego w Finlandii jest nielegalne w rozumieniu tej dyrektywy, do powrotu takiej osoby zastosowanie ma dyrektywa w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (2008/115/WE, zwana dalej „dyrektywą w sprawie powrotów”). Zamieszkania skarżącego w Finlandii nie można uznać za zgodne z prawem, ponieważ w chwili przybycia do Finlandii był on objęty zakazem wjazdu. Skarżący był świadomy, że jego zamieszkanie w Finlandii nie było zgodne z prawem i że nie spełniał warunków wjazdu i zamieszkania. Ponadto skarżący nie złożył wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt w Finlandii, po tym jak

przybył do Finlandii z zezwoleniem na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydanym przez inne państwo członkowskie.

- 11 Zdaniem Maahanmuuttovirasto zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi drugie państwo członkowskie, w tym przypadku Finlandia, może podjąć decyzję o wydaleniu obywatela państwa trzeciego z terytorium Unii jedynie z uwagi na poważne względy zgodnie z art. 12 i na mocy gwarancji w tym przepisie określonych. Rządowy projekt ustawy dotyczący transpozycji dyrektywy (HE 94/2006 vp³) stanowi, że podstawa do wydalenia, o której mowa w § 149 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, ma zastosowanie do rezydentów długoterminowych, którzy przeprowadzili się do Finlandii, ale nie otrzymali jeszcze w Finlandii zezwolenia na pobyt długoterminowy dla obywateli państw trzecich. Paragraf 149 ust. 4, który został wprowadzony do ustawy o cudzoziemcach w oparciu o dyrektywę, ma zastosowanie wyłącznie do wydalenia cudzoziemców, którym Finlandia udzieliła zezwolenia na pobyt długoterminowy. Materiały legislacyjne nie zawierają również uwag na temat wydalenia obywatela państwa trzeciego, który jest rezydentem długoterminowym w innym państwie członkowskim. Zdaniem Maahanmuuttovirasto wydalenie rezydentów długoterminowych nie zostało w wystarczającym stopniu uwzględnione przy krajowej transpozycji dyrektywy, a tym samym ustawa o cudzoziemcach wymaga interpretacji.
- 12 Ponadto Maahanmuuttovirasto podniósł, że zgodnie z dyrektywą w sprawie powrotów wydalenie następuje do kraju pochodzenia lub do innego państwa trzeciego. Decyzja o wydaleniu wydawana jest przeciwko nielegalnie przebywającemu obywatelowi państwa trzeciego, który posiada zezwolenie na pobyt wydane przez inne państwo członkowskie, jeżeli osoba ta nie spełnia obowiązku udania się na terytorium państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na pobyt, lub jeżeli natychmiastowy wyjazd obywatela państwa trzeciego jest wymagany ze względów porządku i bezpieczeństwa publicznego. Ze względu na to, że skarżący zagraża porządkowi i bezpieczeństwu publicznemu, konieczne było wydanie wobec niego decyzji o wydaleniu. Decyzja o wydaleniu może być wydana jedynie w odniesieniu do państwa trzeciego, a nie w odniesieniu do innego państwa członkowskiego.

Prawo krajowe

- 13 Zgodnie z § 11 (121/2018) ust. 1 ustawy o cudzoziemcach (301/2004)⁴ warunkiem wjazdu cudzoziemca jest m.in. to, że nie podlega on zakazowi wjazdu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, oraz że nie może być uznany za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego na podstawie ust. 1 pkt 5.

³ [...].

⁴ [...].

- 14 Zgodnie z § 148 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach cudzoziemiec może zostać wydany między innymi wtedy, gdy zgodnie z pkt 1 (1214/2013) tego ustępu nie spełnia warunków wjazdu określonych w § 11 ust. 1 tej samej ustawy lub gdy zgodnie z pkt 8 orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności lub inny ważny powód uzasadnia podejrzenie, że popełni on przestępstwo zagrożone w Finlandii karą pozbawienia wolności lub że ponownie popełni przestępstwo.
- 15 Zgodnie z § 148 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach cudzoziemiec, który wjechał do Finlandii bez zezwolenia na pobyt, może zostać wydany również wtedy, gdy dla jego pobytu w Finlandii wymagana jest wiza lub zezwolenie na pobyt, ale nie złożono o nie wniosku względnie ich nie udzielono.
- 16 Zgodnie z § 149 (565/2019) ust. 4 ustawy o cudzoziemcach cudzoziemiec, któremu udzielono zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w Finlandii, może zostać wydany tylko wtedy, gdy stanowi bezpośrednio i wystarczająco poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.
- 17 Zgodnie z § 149b (1214/2013) ustawy o cudzoziemcach obywatela państwa trzeciego, który zamieszkuje w kraju nielegalnie lub którego wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt został odrzucony, a który jest posiadaczem ważnego zezwolenia na pobyt wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej lub innego zezwolenia na pobyt, należy zobowiązać do niezwłocznego udania się na terytorium tego innego państwa członkowskiego. Jeżeli obywatel państwa trzeciego nie spełnia tego obowiązku lub jeżeli jego natychmiastowy wyjazd jest wymagany ze względu na porządek lub bezpieczeństwo publiczne, zarządza się jego deportację.
- 18 Zgodnie z § 146a (1214/2013) ustawy o cudzoziemcach termin „wydalenie” oznacza procedurę deportacji, podczas której obywatel państwa trzeciego, któremu odmówiono wjazdu lub wobec którego zarządzono odesłanie lub wydalenie, albo dobrowolnie wyjeżdża, albo zostaje usunięty: 1) do państwa pochodzenia; 2) do państwa tranzytu zgodnie z umową o readmisji lub inną umową zawartą między Unią lub Finlandią a państwem trzecim; lub 3) do innego państwa trzeciego, do którego dany obywatel państwa trzeciego zdecyduje się dobrowolnie powrócić lub przez które zostanie przyjęty.

Właściwe przepisy prawa Unii

Dyrektywa Rady dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (2003/109/WE) [w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/51/UE z dnia 1[1]. maja 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 2003/109/WE w celu rozszerzenia jej zakresu na osoby objęte ochroną międzynarodową].⁵

- 19 Zgodnie z art. 1 lit. a) celem dyrektywy jest określenie warunków przyznawania i cofania statusu rezydenta długoterminowego udzielanego przez państwo członkowskie obywatelom państw trzecich legalnie zamieszkującym na jego terytorium, jak również praw związanych z tym statusem. Zgodnie z lit. b) tego artykułu celem dyrektywy jest ustanowienie warunków zamieszkania w państwach członkowskich innych niż to, które przyznało status rezydenta długoterminowego dla obywateli państw trzecich korzystających z tego statusu.
- 20 Zgodnie z art. 2 lit. c) „pierwsze państwo członkowskie” w rozumieniu dyrektywy oznacza państwo członkowskie, które po raz pierwszy przyznało status rezydenta długoterminowego obywatelowi państwa trzeciego. Zgodnie z lit. d) tego samego artykułu „drugie państwo członkowskie” w rozumieniu dyrektywy oznacza każde państwo członkowskie inne niż to, które po raz pierwszy przyznało status rezydenta długoterminowego obywatelowi państwa trzeciego oraz w którym osoba długotrwale zamieszkująca wykonuje prawo pobytu.
- 21 Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich legalnie zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego.
- 22 Zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wydaleniu rezydenta długoterminowego wyłącznie, jeżeli osoba ta stanowi faktyczne i wystarczająco poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.
- 23 Zgodnie z art. 12 ust. 3 dyrektywy przed podjęciem decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego państwa członkowskie biorą pod uwagę następujące czynniki:
 - a) czas zamieszkania na ich terytorium,
 - b) wiek danej osoby,
 - c) konsekwencje dla danej osoby i członków jej rodziny,
 - d) powiązania z państwem zamieszkania lub brak powiązań z krajem pochodzenia.

⁵ [...].

- 24 Zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy rezydent długoterminowy nabywa prawo do zamieszkiwania na terytorium państw członkowskich innych niż państwo, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego, na okres przekraczający trzy miesiące, jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale.
- 25 Zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy rezydenci długoterminowi muszą złożyć wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do właściwych organów drugiego państwa członkowskiego najszybciej, jak to możliwe, ale nie później niż trzy miesiące po wjeździe na terytorium tego państwa.
- 26 Zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy do czasu, gdy obywatel państwa trzeciego uzyska status rezydenta długoterminowego, drugie państwo członkowskie może zdecydować o odmowie odnowienia lub cofnięciu dokumentu pobytowego oraz zobowiązać daną osobę i członków jej rodziny, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, w tym procedurami dotyczącymi wydalenia, do opuszczenia jego terytorium w następujących przypadkach:
- a) ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, określonych w art. 17;
 - b) gdy warunki przewidziane w art. 14, 15 i 16 przestały być spełniane;
 - c) gdy obywatel państwa trzeciego nie zamieszkuje legalnie na terytorium danego państwa członkowskiego.
- 27 Zgodnie z art. 22 ust. 2 dyrektywy, jeżeli drugie państwo członkowskie przyjmuje jeden z środków określonych w ust. 1, pierwsze państwo członkowskie niezwłocznie przyjmie, bez formalności, rezydenta długoterminowego i członków jego rodziny. Drugie państwo członkowskie powiadamia pierwsze państwo członkowskie o swojej decyzji.
- 28 Zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy do czasu, gdy obywatel państwa trzeciego otrzyma status rezydenta długoterminowego oraz bez uszczerbku dla obowiązku readmisji określonego w ust. 2, drugie państwo członkowskie może podjąć decyzję o wydaleniu z terytorium Unii, zgodnie z art. 12 i na mocy gwarancji w nim określonych, z uwagi na poważne względy porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. W takich przypadkach, podejmując wymienioną decyzję, drugie państwo członkowskie zasięga opinii pierwszego państwa członkowskiego. Jeżeli drugie państwo członkowskie podejmuje decyzję o wydaleniu danego obywatela państwa trzeciego, podejmuje ono właściwe środki w celu jej skutecznego wykonania. W takich przypadkach drugie państwo członkowskie zapewnia pierwszemu państwu członkowskiemu właściwe informacje odnoszące się do wykonania decyzji o wydaleniu.
- 29 Zgodnie z art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 23 stycznia 2006 r.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (2008/115/WE, dyrektywa w sprawie powrotów)⁶

- 30 Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy ma ona zastosowanie do obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium państwa członkowskiego.
- 31 Zgodnie z art. 3 pkt 2 dyrektywy termin „nielegalny pobyt” w rozumieniu dyrektywy oznacza obecność na terytorium państwa członkowskiego obywatela państwa trzeciego, który nie spełnia lub przestał spełniać warunki wjazdu do państwa członkowskiego, określone w art. 5 kodeksu granicznego Schengen, albo innych warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w tym państwie członkowskim.
- 32 Zgodnie z art. 3 pkt 3 dyrektywy termin „powrót” w rozumieniu dyrektywy oznacza powrót obywatela państwa trzeciego – wynikający z dobrowolnego lub przymusowego wykonania zobowiązania do powrotu – do jego państwa pochodzenia, lub kraju tranzytu, zgodnie ze wspólnotowymi lub dwustronnymi umowami o readmisji lub z innymi porozumieniami, lub innego państwa trzeciego, do którego dany obywatel państwa trzeciego zdecyduje się dobrowolnie powrócić i przez które zostanie przyjęty.
- 33 Zgodnie z art. 3 pkt 4 dyrektywy termin „decyzja nakazująca powrót” w rozumieniu dyrektywy oznacza decyzję administracyjną lub orzeczenie sądowe, w których stwierdza się lub uznaje, że obywatel państwa trzeciego przebywa w państwie członkowskim nielegalnie, oraz nakłada się lub stwierdza zobowiązanie do powrotu.
- 34 Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie wydają, bez uszczerbku dla wyjątków, o których mowa w ust. 2–5, decyzję nakazującą powrót każdemu obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającemu na ich terytorium. Zgodnie z ust. 2 tego samego artykułu obywatele państw trzecich nielegalnie przebywający na terytorium jednego z państw członkowskich oraz posiadający ważne zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające ich do pobytu wydane przez inne państwo członkowskie mają obowiązek natychmiast udać się na terytorium tego państwa członkowskiego. Jeżeli dany obywatel państwa trzeciego nie wypełni tego obowiązku lub gdy natychmiastowy wyjazd danego obywatela państwa trzeciego jest konieczny ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, zastosowanie ma ust. 1.
- 35 Zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy, jeżeli istnieje ryzyko ucieczki lub jeżeli wniosek o pozwolenie na legalny pobyt został odrzucony jako oczywiście bezzasadny lub zawierający fałszywe informacje, lub jeżeli dana osoba stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub

⁶ [...].

bezpieczeństwa narodowego, państwo członkowskie może wstrzymać się od wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu, lub może wyznaczyć termin krótszy niż siedem dni.

Konieczność wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 36 Przedmiotem postępowania toczącego się przed Korkein hallinto-oikeus jest to, czy Maahanmuuttovirasto mógł zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie w sprawie powrotów wydalić skarżącego do Federacji Rosyjskiej i nałożyć na niego zakaz wjazdu obowiązujący w całej strefie Schengen, zamiast zastosować procedurę przewidzianą w dyrektywie dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi.
- 37 Bezsporne jest, że skarżący posiada zezwolenie na pobyt długoterminowy dla obywateli państw trzecich wydane przez Estonię i że nie ubiegał się o zezwolenie na pobyt w Finlandii.
- 38 Ponadto bezsporne jest, że skarżący nie spełniał w chwili przybycia do Finlandii warunku wjazdu, o którym mowa w § 11 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, ze względu na nałożone na niego wcześniej krajowe zakazy wjazdu dotyczące Finlandii.
- 39 Wykazano również, że skarżący nie spełniał, w chwili przybycia do Finlandii warunku wjazdu, o którym mowa w § 11 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach, ze względu na zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego.
- 40 Maahanmuuttovirasto uważa, że zamieszkanie skarżącego w Finlandii jest nielegalne i dlatego do jego wydalenia zastosowano procedurę wynikającą z dyrektywy w sprawie powrotów, a nie procedurę wynikającą z art. 22 ust. 3 i art. 12 dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi. Ze względu na to, że skarżący został uznany za stwarzającego zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, został on wydalony z Unii Europejskiej do państwa, którego jest obywatelem, pomimo wydanego mu przez Estonię zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego dla obywateli państw trzecich.
- 41 Przedmiotem postępowania jest ocena, czy w sytuacji, gdy zamieszkanie skarżącego w Finlandii było nielegalne, do jego wydalenia z Unii Europejskiej powinna być stosowana – ze względu na jego zezwolenie na pobyt wydane przez Estonię – wzmocniona ochrona przed wydaleniem przewidziana w dyrektywie dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi.
- 42 Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi dyrektywę stosuje się do obywateli państw trzecich legalnie zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego. Dyrektywa ustanawia z jednej strony warunki przyznawania i cofania tego statusu

oraz prawa związane z tym statusem, a z drugiej strony warunki zamieszkania osób, którym przyznano ten status, w państwach członkowskich innych niż to, które przyznało im status rezydenta długoterminowego. Rozdział II dyrektywy dotyczy statusu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, a rozdział III dotyczy zamieszkania w innych państwach członkowskich. Zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. c), który należy do rozdziału III dyrektywy, drugie państwo członkowskie może wydalić osobę, która uzyskała status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, jeżeli nie zamieszkuje ona legalnie na terytorium drugiego państwa członkowskiego. Zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy drugie państwo członkowskie może – w pewnych sytuacjach i zgodnie z gwarancjami określonymi w art. 12 – podjąć decyzję o wydaleniu obywatela państwa trzeciego z terytorium Unii.

- 43 Z przepisów dyrektywy nie wynika, jak w niniejszej sytuacji należy interpretować art. 3 ust. 1 dyrektywy. Z jednej strony zamieszkanie skarżącego w Estonii jest legalne i przysługują mu, na podstawie udzielonego mu przez Estonię zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego dla obywateli państw trzecich, pewne bliżej określone w dyrektywie prawa, w tym wzmocniona ochrona przed wydaleniem i pod pewnymi warunkami prawo pobytu w innych państwach członkowskich. Z drugiej strony skarżący nie złożył wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt w Finlandii na podstawie tej dyrektywy i z uwagi na nałożony na niego zakaz wjazdu dotyczący Finlandii nie spełniał warunków wjazdu, a zatem jego zamieszkanie w Finlandii był nielegalne.
- 44 W przypadku gdy wydalenie skarżącego należy oceniać na podstawie dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, Korkein hallinto-oikeus stwierdza, co następuje w odniesieniu do krajowej implementacji dyrektywy.
- 45 Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy zostały wprowadzone w życie nie później niż w dniu 23 stycznia 2006 r. Paragraf 149 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach dotyczy, zgodnie z jego brzmieniem, wyłącznie cudzoziemców, którym przyznano zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego dla obywateli państw trzecich w Finlandii. Ustawa o cudzoziemcach nie przewiduje żadnej specjalnej procedury, o której mowa w art. 22 ust. 3 dyrektywy dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, zgodnie z którą obywatel państwa trzeciego, któremu inne państwo członkowskie udzieliło zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego będącego obywatelem państw trzecich, jest odsyłany z Unii Europejskiej z terytorium Finlandii.
- 46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, jeżeli przepisy dyrektywy są w swojej treści bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, jednostka może powoływać się na te przepisy przed sądami krajowymi przeciwko państwu członkowskiemu, jeżeli to ostatnie nie dokonało transpozycji dyrektywy w przewidzianym terminie lub dokonało jej w sposób nieprawidłowy.

- 47 Korkein hallinto-oikeus zastanawia się również, czy art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 22 ust. 3 wspomnianej dyrektywy są w swojej treści bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, aby obywatel państwa trzeciego mógł się na nie powołać wobec państwa członkowskiego.
- 48 Korkein hallinto-oikeus umożliwił skarżącemu i Maahanmuuttovirasto zgłoszenie uwag do projektu postanowienia odsyłającego.

Postanowienie Korkein hallinto-oikeus

- 49 Korkein hallinto-oikeus postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niezbędny do rozstrzygnięcia postępowania toczącego się przed Korkein hallinto-oikeus.

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywa 2003/109/WE dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ma zastosowanie do wydalenia z terytorium Unii Europejskiej osoby, która wjechała na terytorium państwa członkowskiego, podczas gdy obowiązywał wobec niej zakaz wjazdu, i której zamieszkanie w państwie członkowskim było w związku z tym nielegalne w świetle prawa krajowego, a która nie złożyła wniosku o zezwolenie na pobyt w tym państwie członkowskim, jeżeli osobie tej udzielono zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego dla obywateli państw trzecich w innym państwie członkowskim?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 22 ust. 3 dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi są w swej treści na tyle bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, aby obywatel państwa trzeciego mógł się na nie powołać wobec państwa członkowskiego?

[...].